Hồi thứ ba mươi bảy
Triệu Long vương lập kế mỹ nữ
Chung quốc mẫu bị biếm lãnh cung

Nói về vua Long vương nước Triệu, đóng đô tại huyện Hàng Đan, đương lúc thanh nhàn, văn võ vào triều bái tung hô vạn tuế, kế có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Nay có xứ Tề qua đòi lễ tấn cống, người hãy còn ở trước Ngọ Môn đợi chỉ.

Vua Long Vương truyền lệnh cho vào, sứ thần tới trước Kim Loan điện triều kiến và dưng tờ quốc thơ. Quan trị điện tiếp lấy dâng lên. Long vương xem hồi lâu nói chẳng ra lời, bèn nghĩ rằng:

– Đông Tề binh cường mã tráng, còn nước ta thì địa tích dân bần, nay vua Tề bảo ta phải mỗi năm triều cống một lần, những ba ngàn lương hướng, nhưng mà ta ba năm chưa tấn cống lần nào, nếu tính gộp gần đầy một muôn chẵn, bây giờ biết phương kế chi cho khỏi Tề hưng binh gia phạt.

Long Vương thấy thơ thì buồn rầu, nghĩ chưa ra chước, bỗng có một vị đại thần bước ra tâu rằng:

– Xin Thiên tử chớ lo, cho hao tổn mình rồng.

Vua Long Vương xem lại, thì ra người ấy là Lạn Tương Như, làm chức thừa tướng. Triệu Vương hỏi:

– Thừa tướng có kế gì lo cho trẫm an nhà lợi nước chăng?

Tương Như bước lên tâu nho nhỏ:

– Tôi có một chước lấy Lâm Tri Tề như trở bàn tay, vì Tuyên Vương là một người mê đắm rượu trà, bây giờ ta phải dùng mỹ nhân kế, trước hại cho được Chung Vô Diệm tiệt rồi, sau nữa Yến Anh với Tiết Côn. Khó chi trừ không dứt mối, chừng đó ta sẽ hưng binh gia phạt, coi có phải dễ như trở bàn tay chăng?

Triệu vương khen kế hay và hỏi rằng:

– Bây giờ thừa tướng muốn lựa mỹ nhân ở đâu cho được tài mạo kiên toàn, mới xiêu lòng Tế chúa được.

Tương Như tâu:

– Xin bệ hạ tha tội, ngu thần mới dám tỏ phân, như lựa con dân thì sợ cơ quan tiết lậu. Bệ hạ hãy mưu cùng Vương hậu, đưa Yến Bình công chúa mới xong.

Triệu vương nghe tâu mủi lòng, bèn rưng rưng nước mắt mà nghĩ rằng:

– Nếu đưa con mình rất ngặt, bằng không thì dấy động đao binh.

Nghĩ rồi truyền rằng:

– Cho văn võ hồi dinh, trẫm sẽ tới Chiêu Dương nghị sự.

Khi tiệu Vương bải chầu rồi, thẳng tới Chiêu Dương cung, nội giám vào tâu cho Qua hậu hay, Qua hậu vội lật đật bái rồi tâu rằng:

– Thần hậu chẳng hay Thiên tử giá lâm, nên thất nghĩa viễn nghinh, mong ơn trên tha thứ. Vậy nay triều đình có việc chi đại sự, mà long nhan có ý sắc buồn rầu?

Triệu Vương nói:

– Bởi Đông Tề có Chung Vô Diệm, thật là tay pháp lực cao cường, đã bình định Yên bang, lại thu phục Tiết Côn sơn tặc. Bây giờ lại ra lời dụ, bảo các nước phải nhượng Tề làm thượng quốc, cứ thường hàng năm phải nạp lương hướng ba ngàn, lại đói dâng mỹ nữ dung nhan, chẳng vậy thì can qua dấy động. Như nước ta đây ba năm đã không tấn công, tính lại gần có một muôn, biết lấy đâu mà nạp cho Tề bang, vì trong nước hung hoang nghèo đói, nay trẫm có một điều muốn nói, chẳng biết ngự thê có bằng lòng chăng?

Qua hậu tâu:

– Quân ân ví tầy non biển, dẫu tử sinh chẳng dám đổi lời, xin thánh thượng tỏ lời kẻo thiếp thân nghi ngại.

Triệu Vương khi ấy sa nước mắt nói chẳng nên lời, hồi lâu mới thở ra mà nói rằng:

– Việc này rất ngặt, vì sợ thế Đông Tề mạnh dữ, còn nước ta thì yếu đuối muôn phần, nay Yến Bình tuổi mới cập kê[14], Tuyên Vương cũng thanh xuân nhị lập[15], duyên hương lửa muốn bén dây cầm sắc, đem giang sơn mà phú thác cho nữ lưu, chờ khi ứng hiệp cơ mưu, quyết kiếm thế hại cho rồi con xú phụ, ấy là kế tướng thần bảo tấu, trẫm suy đi tính lại, cũng đã bằng lòng, không biết chính cung có thuận lòng chăng?

Hoàng hậu tâu:

– Công chúa nâng niu như vàng như ngọc, bấy lâu phụ ấp rồng nuôi, nay đưa qua nước người thật lòng tôi không nỡ, nhưng mà nếu chẳng vậy thì Tê hưng binh mã, giang sơn ta ắt phải mang tai.

Vợ chồng đàm đạo giọt vắn giọt dài, ấy cũng là điều may rủi mắc trời xui, nên liệu định đã xong xuôi, liền truyền cho nội giám vào đòi Công chúa.

---

[14] Mười sáu tuổi

[15] Ba mươi tuổi

Công chúa nghe tin phụ vương cho đòi, bèn sửa sang xiêm áo, tới trước cung viện khấu đầu. Triệu vương miễn lễ cho ngồi. Công chúa tâu rằng:

– Chẳng hay vương phụ và Vương mẫu cho đòi con có việc chi dạy khiến?

Hoàng hậu nói:

– Nước nhà có một việc con phải ghi vào lòng, vì bên Tề có Vô Diệm chính cung, người ấy vốn tinh thông pháp thuật, mấy nước cũng ít tay cự địch, nên nay sai sứ đi thu nạp tiền lương, bởi vậy cho nên Phụ vương muốn đưa con cho Tuyên Vương, niềm ân ái sẽ lo phương ám hại, trừ cho được một con Chung xú phụ, thì chẳng lo chi không thu nhập được Tề bang, cất binh mã sẽ bình phân thiên hạ.

Công chúa nghe mấy lời mẹ nói, thì mày liễu kém xanh, má đào phai thắm! Khóc mà tâu rằng:

– Vương mẫu ôi! Những tưởng đền rồng khuya sớm, hay đâu dặm liễu cách xa, nếu con bỏ cha mẹ đi sao cho đành đoạn. Phụ vương ơi! Một thuở con qua Tề, ngàn năm không về Triệu, làm con phải lo đền chữ hiếu, miễn cho xã tắc vững bền, chớ xá chi chút phận hồng nhan, thân bao quản hoa tàn nguyệt khuyết, biết cùng ai tỏ điều hơn thật, biết nhờ ai cậy việc thần hôn, chốn cung trang phảng phất mộng hồn, thân trâu ngựamong về miền cố quốc. Vương phụ, Vương mẫu ôi! Thảm thiết ngàn năm chim hạc, tối đêm rơi lụy chốn hoa đình.

Vợ chồng Triệu Vương thấy con đau nỗi ly biệt, thì cũng thương tình sùi sụt, giọt vắn giọt dài, than trời trách đất, thiết sĩ tha nha, căm giận thay con xách giỏ hái dâu, quyết bắt sống ăn gan mổ mật.

Qua hậu tuy là buồn khóc, nhưng gượng gạo đi sắp đặt những đồ cung trang, đề phòng khi đưa theo cho Công chúa. Lại lựa sáu mươi thê nữ mãnh mai và mười hai tên Thái giám, chờ được ngày lành sẽ đưa Công chúa sang Tề. Lúc ấy có con cung nữ tên là Hồng Tiêu vào nơi nội cung thưa rằng:

– Tôi là thế nữ, tên Hồng Tiêu xin dâng một kế cho Quốc mẫu cùng Công chúa được tường, việc lo xa ấy làm được như chơi, để giao việc ấy cho tôi toan liệu.

Triệu Vương nghe nói thì hỏi rằng:

– Mi có kế gì nói cho ta nghe thử?

Hồng Tiêu tâu:

– Tề Vương là người say mê tửu sắc, nếu thấy Công chúa mày liễu má đào, thì chắc làm sao người cũng thương mê lắm. Chừng Công chúa qua đến, ra mắt Chung Vô Diệm rồi, chỉ cho bày tiệc yến ăn mừng, chừng đó Công chúa khuyên mời nó ăn uống say sưa, tôi lén bỏ thuốc độc và dùng dịp ca xang mà dâng cho nó, nếu nó nhắm được vào một chút, ắt phải chết ngay, còn Yến Anh và Tiết Côn lo chi trừ không dứt.

Triệu Vương nghe phân phải cả mừng, nói rằng:

– Kế đó cũng hay, chờ khi nào mi được thành công rồi trở về nước, trẫm sẽ chọn một vị đại thần cho xứng đáng làm hôn phối với mi.

Hồng Tiêu cúi đầu tạ ơn lùi ra. Qua ngày sau Triệu Vương lâm triều, văn võ triều bái xong rồi. Triệu Vương kêu Lạn thừa tướng mà nói rằng:

– Việc Thừa tướng liệu đó. Chính cung và Công chúa cũng đã hài lòng, chờ lựa ngày lành sẽ định.

Tương như tâu:

– Ngày mai là ngày hỷ thần kiết tinh, xin bệ hạ giáng chỉ lựa người mà đưa Công chúa đi chẳng nên trễ nải.

Triệu Vương nhận lời bèn hỏi trong ban văn, võ:

– Ai dám lãnh việc nầy?

Khi đó bên võ ban bước ra một vị, quỳ xuống tâu rằng:

– Ngu thần xin lĩnh mệnh.

Triệu Vương xem lại là Liêm Pha, làm chức binh mã đại nguyên soái. Triệu Vương cả mừng bèn truyền Nội thị dọn tiệc tiễn biệt Liêm Nguyên nhung và dặn dò việc qua Tề phải cho cẩn thận, Liêm Pha cúi đầu vâng dạ mấy lời. Tiệc tan rồi thì bãi triều. Triệu Vương thẳng vào Chiêu Dương cung nói lại cho Chính hậu và Công chúa hay các việc. Chính hậu khi ấy ban lệnh cho Nội giám bày tiệc tiễn hành, mẹ con than khóc rất nên bi thiết! Quốc mẫu nói rằng:

– Một chén quan hà, ngàn năm ly biệt, sự thương nhớ kể đâu cho biết, tình mẹ con huyết mạch với nhau, hai hàng lai láng hột châu, con với mẹ muôn sầu ngàn thảm!

Tiệc rồi trời đã tối, ngày vắn tình dài, vừa rạng ngày mai. Công chúa sửa soạn xong tới lạy tạ mẹ cha mà từ biệt. Khi Công chúa vừa mới quỳ xuống, vợ chồng Triệu Vương đều khóc ngất một hồi, dầu cho người là sắt đá cũng phải nát gan, nát ruột. Vợ chồng vua Triệu đỡ Công chúa đứng dậy khuyên giải rằng:

– Cũng bởi vì nước yếu dân nghèo, đến đỗi cha con xa cách.

Nói rồi cầm khăn lau nước mắt, chân bước xuống kim giai, kiệu xa đâu đã sẵn sàng, đưa Công chúa an bày xuất giá. Lúc ấy vợ chồng Triệu Vương ruột tầm thắt thẻo, còn Công chúa mày liễu ủ ê, cực chẳng đã vợ chồng Triệu Vương phải phân tay Công chúa trở về, còn Công chúa bứt ruột gan ôm lòng mà thượng lộ.

Nói về Liêm Pha phụng mạng Triệu Vương đưa Công chúa qua nước Tề, vừa lúc tiết Xuân thiên, non xanh nước biếc, liễu múa oanh chào, phong cảnh ba xuân hoa tươi tốt, trường đình mấy dặm gió lao xao. Đêm nghỉ ngày đi, chẳng mấy bữa đã gần tới kinh thành Lâm Tri Tề quốc. Công chúa thấy vậy càng thêm tủi phận mình, chạnh niềm tưởng nhớ gia hương, cảnh vui thế ấy, người buồn biết bao.

Khi đi đến hoàng thành, ở trước Ngọ Môn đợi lệnh, thì may vào buổi Tuyên Vương đang lâm triều đương phán đoán, kế Huỳnh môn quan tâu rằng:

– Vua Triệu sai Liêm Pha qua dâng Công chúa, xin một điều miễn cống hiến ba năm, người còn đợi trước Ngọ Môn, nên tôi phải vào tâu cho Thánh hoàng định đoạt.

Tuyên Vương nghe báo cả mừng, liền truyền đòi Liêm Pha và Triệu vương nữ. Liêm Pha vâng chỉ đến trước Kim Loan điện, triều bái xong rồi, Tuyên Vương cho bình thân và cười hỏi rằng:

– Chúa ngươi sai đem đồ báu gì mà tấn cống cho ta đó?

Liêm Pha tâu:

– Nước tôi đất hẹp dân nghèo, chẳng có vật chi quý báu duy vua tôi có sinh một nàng Công chúa, tuổi vừa đôi tám, sắc tốt mười phần, tuy chẳng dám sánh với tiên nga, song cũng hơn những phường tục nữ, chúa tôi nâng niu như tựa ngọc, yêu dấu chẳng khác hoa, nay sai ngu hạ dâng qua, ngửa trông ơn thánh hoàng thu dụng.

Yến Anh khi ấy bước ra tâu:

– Tôi đêm xem Thiên tượng, thấy sao Thủy tinh qua khỏi sông Thiên hà, trong nước ắt có dấy động can qua, sinh dân lại càng thêm đồ khổ, bởi vậy xin Thánh thượng chớ dùng Triệu nữ, e có khi rối loạn trong cung, bởi vì lòng khó tin lòng, cơn gian giá biết đâu mà giữ.

Tuyên Vương nói:

– Nàng vốn là người kim chi ngọc diệp, chẳng quảng đường thiên sơ vạn thủy đến đây. Trẫm xét lại Triệu Vương quả thật có lòng ngay, nên đưa ái nữ cho khỏi bề tấn cống, hãy cho nàng vào triều kiến, kẻo tủi phận hồng nhan, để mặc trẫm liệu toan, chứng ấy sẽ cho nàng về cung chẳng muộn.

Nói rồi truyền chỉ cho vvời vào. Quan Trị điện tướng quân bước xuống kim giai, ra Ngọ Môn vời Công chúa vào. Hai bên thế nữ đưa thẳng Công chúa lên Kim Loan điện triều bái Thiên tử, Tuyên Vương thấy Công chúa mặt tựa hoa đào, mày như dương liễu, còn diện mạo chẳng khác tiên Quảng Hàn giáng thế, thực là người thục nữ hảo kiều, thì lửa dục phừng phừng, nồng chí lòng xuân phơi phới, khi ấy mới nghĩ thầm rằng:

– Ta uổng làm một vị Thiên tử, chẳng có một gái khuynh thành. Chính hậu thì như quỷ như tinh, còn Tây cung đã bị bầm bị đánh, trẫm quyết cùng Công chúa vầy duyên cương lệ, cho thỏa tình trướng phụng màn loan, dầu chẳng may nghiêng ngửa giang sơn, vì sách có chữ: Giai nhân nan tái đắc.

Nghĩ rồi liền giáng chỉ cho Công chúa làm Tây cung phi, như ai có gián trở điều chi, thì cứ luật nghịch quân gia trảm. Các quan đều nhìn mặt nhau câm họng, chúng tướng thảy trương mắt hở răng. Yến Anh cả gan bước ra tâu nữa rằng:

– Bệ hạ chẳng nạp giận ngu thần, thì dấy động đao binh trong nước...

Tuyên Vương cả giận mắng rằng:

– Hõai thần là mặt quỷ cứ kiếm chuyện khêu hoài, giả khoe tài toán định âm dương, biết cơ mật việc họa phúc,cứ nói dai hoài, nếu trẫm chẳng nghĩ, thì đầu đã rơi xuống đất, nếu còn nói nhiều lời nữa, thì trẫm không dung thứ...

Nói rồi truyền cho nội thị rước Công chúa về Tây cung, văn võ bá quan lui ra về phủ. Khi ấy Yến Anh lấy làm tức tối. Biết ngày sau Chung hậu sẽ bị biếm vào lãnh cung và Tuên Vương bị vây nơi Đàm thành nữa, nghĩ như vậy ngậm ngùi than thở, rồi cũng trở về dinh.

Tuyên Vương khi bãi triều rồi, thẳng tới Túy hoa cung. Công chúa Yến Bình nghe tin Thiên tử tới vội vã ra nghinh tiếp. Tuyên Vương vào ngồi giữa trung điện. Công chúa quỳ xuống làm lễ quân thần. Tuyên Vương nói:

– Cô gia chẳng chảng có tài đức gì, mà phụ vương đem lòng thương tưởng cho Công chúa qua đây bầu bạn với cô gia, như vậy thật là cảm độion ấy vô hồi, để ngày mai lâm triều quả gia sẽ viết một đạo tạ biểu tha cống lễ ba năm cho Liêm tướng quân về nước.

Công chúa tạ ơn tâu rằng:

– Muôn ơn Thiên tử, mở rộng nhân từ, thương tới cha thần thiếp là phận hạ bang, thiếp tuy là nữ lưu cũng muôn kiếp ghi xương tạc dạ.

Tuyên Vương nghe mấy lời Công chúa nói, lại thêm trìu mến vô hồi! Liền bày nội giám bày tiệc rượu vui chơi, lại có thế nữ Hồng Tiêu dâng rượu. Tiệc rồi trời tối, Tuyên Vương nghỉ lại Tây cung, biết bao hoa cười ngọc thốt, phụng ấp loan kề, vu sơn giấc mộng đê mê thần nữ nhờ ơn vỡ lộ, trăng gió phỉ tình trăng gió, bướm ong say cuộc bướm ong, dầu cho sắt đá là lòng, ra chẳng khỏi vòng sắc dục.

Tuyên Vương thấy Công chúa có thiên tư quốc sắc, lại thêm đức hạnh mỹ miều, càng nhìn càng thấm, càng yêu, càng mê biển dục càng xiêu sóng tình[16].

Rạng ngày Tuyên Vương lâm triều, văn võ triều bái xong rồi. Tuyên Vương giáng chỉ sai quan nội các, viết một đạo biểu văn, tạ ơn vua Triệu Vương và tha cống lễ ba năm, rồi dạy lấy ra mười đỉnh vàng ròng, mười mâm lễ vật giao cho Liêm Pha, lại dạy đem vàng về nước Triệu, luôn khi ấy truyền dọn yến tiệc đãi đằng Liêm Pha tướng quân, triều thần thẩy đều dự yến, khi đó Yến Anh với Liêm Pha hai người ngó nhau lườm lườm chẳng nháy mắt không khác như gấu với ó, kình nhau[17].

Tiệc rượu xong rồi Liêm Pha tạ ơn Tề Vương, lãnh các đồ lệ vật trở về nước, Thiên tử dạy bãi triều ai về dinh nấy Khi ấy Tuyên Vương bãi triều rồi thẳng tới Tây cung. Công chúa tiếp rước ân cần, trà nước xong xả. Công chúa hỏi:

– Muôn tâu Thiên tử, chẳng hay Chiêu Dương chính viện ai làm đầu?

Tuyên Vương nói:

---

[16] Ấy là nhân sự thường tình, đố ai thoát khỏi những vòng ái ân

[17] Ngày sau hai người đó chắc có sự bất bình

– Chung nương nương là người coi hết trong tam cung lục viện...thật là một đấng nưng phò xã tắc, gánh vác giang sơn, ngặt vì diện mạo xấu xa và tính tình lỗ mãng lắm, nhưng lòng dạ ngay thẳng, nếu ai biết sợ nó thì nó cũng biết thương, bằng ai xúc phạm tới nàng thì nàng cũng chẳng để sống.

Công chúa tâu:

– Thần thiếp cũng đã từng nghe tiếng, mà nay đã ba ngày rồi, tôi xin qua triều kiến Chiêu Dương cung, chẳng biết có được hay không?

Thiên tử nói:

– Có hề gì, song ái phi muốn qua đó, thì phải cho cẩn thận mới được.

Chuyện vãn rồi kế Nội giám sắp bày tiệc rượu, Công chúa hết dạ khuyên mời. Hồng Tiêu lại nhiều bài ca xướng, làm cho Tuyên Vương tê mê tẩn mẩn, chẳng khác chi cá gặp nước, bướm say hoa, phút đà ác đã ngậm gương, thỏ vừa ló bóng, hai người đã dắt tay vào phòng, chung kề gối phụng, êm ấm xuân tình, đêm vắn vui dài, trời đã hừng sáng. Tuyên Vương vội vã sửa soạn lâm triều.

Công chúa nhân dịp ấy nói với Hồng Tiên rằng:

– Ngày nay chị qua đến đây, Thiên tử đã phong cho làm Tây cung phi, coi chị như châu như báu, cơ hội như vầy phải thừa ngay cơ hội, nếu sai chầy e lậu cơ quan. vậy thì chị em ta tua khá vầy đoàn, qua thăm viếng Đông Trương thị, trước là ra mắt, sau là để coi tình ý thế nào? Nếu Trương Quý nhân một lòng một dạ, thì hai bên đồng hiệp lực công quyết hại cho được Chung Vô Diệm.

Hồng Tiêu khen phải, rồi kíp truyền nội thị, sắp bày phụng kiệu, sang qua Đông cung.

Khi qua đến nơi, quan nội giám vào báo cho Trương Túy Văn hay rằng:

– Có Tây cung Triệu quý nhân tới viếng.

Trương phi nghe báo vội vàng ra mừng, rrước vào giữa trung cung. Triệu phi khi ấy quỳ xuống lạy mừng ra mắt. Trương phi cầm tay đỡ dậy phân ngôi tân chủ mà ngồi, chuyện vãn một hồi kế bày tiệc rượu. Triệu phi tiếp lấy chén rượu nói rằng:

– Xin giữ việc thật tình đừng làm lễ nghĩa thái quá cực lòng, tôi chẳng muốn.

Khi đó hai chị em rượu đã nóng cổ. Triệu phi bèn hỏi việc bên chính cung. Trương phi thuật lại rằng:

– Lúc trước Thiên tử đi săn gặp Chung nương nương hái dâu, bức Thiên tử phong cho làm chính cung hoàng hậu, hình dung người tuy đen xấu, mà pháp thuật vốn thật tinh thông, đã thu phục Yên Đan lại mới Triệu bình sơn tặc. Còn ngày trước tây cung là Cao phi, trong lòng độc ác bị nương nương cho hồn xuống suối vàng, người lại có tài hay đoán quẻ âm dương, biết được kiết hung họa phúc.

Triệu phi nghe nói lắc đầu mới nghĩ thầm rằng:

– Ta có một kế điệu hổ ly sơn[18] để thử ý Đông cung coi thế nào cho biết.

Nghĩ rồi mới nói xa nói gần, nói giây lâu lại nói qua việc lo mưu hãm hại Chung quốc mẫu. Trương phi nghe nói cũng tính trong bụng rằng:

– Con này đã tới số, nó muốn chết như Cao phi, nếu ta đồng lõa chi chi chẳng khỏi vương vòng tai họa.

Nói rồi lại nghĩ:

– Ta có một kế cũng hay, kêu là tọa quan hổ đấu[19].

Nghĩ rồi liền nói với Triệu phi rằng:

– Vương muội đã say quá chén nói phó như vậy chẳng nên, khuyên chớ nhiều lời vì rượu, ở đây tai vách mạch rừng, nếu lời này mà thấu tới tai Chính cung, thì khó nỗi làm người dương thế.

Triệu phi nghe nói hỡi ơi. Tiệc rượu xong rồi từ biệt xin về cung mình an nghỉ.

Khi Triệu phi về tới tây cung nhớ đến việc mình chừng nào, thì lấy làm buồn bực, nằm không an giấc, nghĩ hoài không ra kề, bèn than thở một mình, oán trách lão Tương Như, sẵn có vọng tấu với Phụ vương, đưa ta đến đây đã thật mình, mà cũng không làm chi Chung Vô Diệm được. Nên chiếu theo lời Trương phi nói, việc này khó nỗi ra tay, còn phụ vương ta cứ trông đêm ngày, lại giận rằng: Ta làm con bất thảo. Ta cũng xét hết lẽ. Chung Vô Diệm với mình, vốn không thù không oán, điều khi không lại muốn giết người, tưởng một mình khó nỗi tới lui, bỗng thấy Hồng Tiêu bước tới thưa rằng:

– Xin Vương phi dừng sầu muộn, để việc ấy mặc tiện tỳ âu lo, việc chẳng khó đâu, giết Vô Diệm không đầy nháy mắt.

Triệu phi nói:

– Như em mà có mưu hay kế giỏi, chừng trừ hại được con Chung xú phụ rồi, thì chị sẽ tâu với phụ vương, nhớ lời giao ngôn thuở nọ.

Hai người chuyện trò còn đang bàn soạn, bỗng thấy Tuyên Vương vào tới. Triệu phi lật đật ra tiếp giá vô Túy hoa cung, trà nước xong rồi. Nội giám liền dọn tiệc rượu, chén thuì chén tạc, tiếng quyển tiếng kèn.

Tuyên Vương nghe cũng êm tai, bèn uống đến ngã lui, ngã tới, kế đó trời cũng vừa tối, vua nghỉ lại Tây cung. rạng ngày Tuyên Vương lâm triều còn Triệu phi với Hồng Tiêu cũng sửa sang áo mão vì chủ ý đã định rồi, qua triều Chính cung hoàng hậu.

Lúc này Chung hậu đang lúc thanh nhàn, ngồi coi sách chơi trong Chiêu Dương cung, bỗng có trận gió thổi qua, trong lòng bắt xốn xang bào bọt, bèn đánh tay toán quẻ mới biết rằng: “Vua Triệu vương làm Mỹ nhân kế, cho mê hoặc Tuyên Vương mà làm hại mình với Yến Anh cùng Điền Côn cho tận tiệt. Sự này lòng trời cũng biết, một là ta bị

[18] là dỗ cọp ra khỏi núi

[19] Ngồi coi cọp đánh nhau, ai sống chết mặc ai

biếm vào Lãnh cung, hai là vua Tuyên Vương bị vây nơi Đàm Thành, ba là chư hầu dấy động đao binh, sinh dân đồ khổ. Vả lại lời thầy ta có nói: Lần này bị biếm nữa là lần thứ hai, ta phải vào lãnh cung, còn Yến Bình Công chúa và thế nữ Hồng Tiêu đã tới số chết rồi, không có phương chi cứu được."

Nói như vầy bèn ngồi suy nghĩ than thở một mình, kế Triệu phi xa giá tới Chiêu Dương cung. Nội giám vào tâu lại cho Chung hậu rõ. Chung hậu bèn cho mời vào trong Long phụng các. Triệu phi tới quỳ xuống tâu rằng:

– Tiểu phi đến đây triều kiến, cam tội rất nhiều, ngửa trông Quốc mẫu ngàn năm rộng lượng dung thứ.

Chung hậu lật đật bước xuống đỡ dậy và nói rằng:

– Vương muội chớ làm lễ nghĩa cho quá, bởi vì người là cây ngọc lá vàng, ta đây vốn là con nhà dân thứ... Nay vương muội đã tưởng tình tới thăm viếng, thì cũng đã đủ rồi, tuy trong có phân ngôi chúa tôi, nhưng mà là sự thường tình, xử thật tình nghĩa chị em, khuyên đó hãy ngồi chuyện vãn.

Triệu phi từ chối đôi ba phen. Chung hậu cứ khuyên bảo mãi. Triệu phi tạ ơn rồi ngồi nơi cầm ý thưa rằng:

– Tiểu phi từ khi vâng chỉ qua đây, chưa có sữ hiếu kính với nương nương mà nương nương trọng đãi như vầy, thật tôi cảm đội ơn vô hồi.

Khi chị em trà nước xong rồi kế bày tiệc rượu ra, hai người đồng ngồi lại trò chuyện ăn uống rất nên là vui vẻ!

Đương khi ấy Chung hậu giả bộ rơi lụy mà nói rằng:

– Ta có việc gia tinh đắng nghét, cũng như vị thuốc huỳnh liên, từ khi ta đi hái dâu mà gặp Thiên tử hứa hôn đến bây giờ đã được tám năm mà chẳng khác chi mặt trời với mặt trăng. Thiên tử lại không chút tình hoài ái, tiếng làm Chiêu Dương hoàng hậu chẳng khác chi ở góa một mình, không thấy được mặt mẹ cha, lại phân tình anh chị. Còn khi trước Tây cung Cao thị, đem rượu độc mà giết ai gia, không dè thiên bất dung nhan, ta bắt được bèn đánh chết. Thiên tử cả giận không nghĩ biếm ta vào lãnh cung. May đâu có Yên phò mã xưng hùng, tới Trâu Bình quan xâm phạt. Nhờ cớ ấy quân sư bảo tấu, nên ai gia mới kiếm công lập nghiệp với triều đình, từ ấy tới naychẳng biết với ai mà tỏ bày tâm sự, may có Vương muội qua đây, ai gia phân tường chung thủy[20].

Không dè số trời đã định, sống chết không chạy đâu cho khỏi. Khi ấy tiệc rượu vừa được nửa tuần. Triệu phi bèn kêu Hồng Tiêu và v bảo rằng:

– Thế nữ! Mau đem châm rượu ra đây, cho ta kính mừng nương nương một chén nữa.

Hồng Tiêu nghe hiểu ý liền bỏ thuốc độc vào bình rượu, cầm tới rót một ly. Triệu phi hai tay bưng lấy chén rượu, dâng cho Chung hậu mà thưa rằng:

[20] Nguyên Chung hậu nói mấy lời đó là muốn cho Triệu phi tỉnh ngộ, đừng đem lòng mong hại tới mình.

– Lời xưa có nói:

– Trọng Phật kính Tăng, xin Quốc mẫu hãy thương tình tỳ thiếp, dùng chén rượu này, còn sự Thiên tử chẳng chút chung tình với Quốc mẫu, thì Quốc Mẫu buồn cũng phải, nhưng sầu nhân mặt đôi sầu nhân thuyết, tỳ thiếp cũng xa lìa cha mẹ tới đây, buồn rầu vô hồi, nay lại nghe Quốc mẫu than thở, vậy xin Quốc mẫu hưu hỉ, đi cùng nhau cho vui vầy, xin đó nhận lời đây, uống chén rượu này cho vui dạ.

Khi Hồng Tiêu châm rượu, Chung hậu liếc qua đã biết ý rồi, nhưng cũng lấy chén rượu của Triệu phi khuyên mời, làm bộ như muốn uống, rồi lại để xuống nói chuyện, làm như vậy tới hai ba lần. Triệu phi và Hồng Tiêu trong bụng mừng khấp khởi, tính chắc Chung hậu sẽ uống. Chẳng dè Chung hậu giả làm rủi tay, đụng rớt ly rượu xuống đất, thì thấy gạch nứt rã ra tứ đường. Chung hậu cả giận mắng Triệu phi rằng:

– Thầy trò bây rõ ràng là đồ súc sinh, nỡ đem rượu độc hại cho đành, ấy là chúng bây gây sự chẳng lành, đừng trách ta sao ở bất nhân vô đạo.

Hồng Tiêu bị sự đã lộ rồi, liền thoát thân ra vừa muốn chạy thì Chung hậu với tay nắm áo kéo lại nói rằng:

– Mày thật là con hữu nhãn vô châu, nhỏ người mà lớn mật, kế này là tại mày bàn trước, như ta vô phúc thì đã lầm tay độc thủ của mày rồi.

Nói như vậy liền nắm lấy hai chân Hồng Tiêu, dộng đầu xuống đất, đá một cái văng ra có hơn mười thước, liền sặc máu chết tươi. Triệu phi thấy vậy hoảng hồn, chân chạy lăng xăng, miệng la bài hải, vừa muốn chạy ra cửa cái.

Chung hậu nắm tay dắt lại bước lên thềm cung. Triệu phi không chịu đi. Chung hậu nổi nóng một khi, vật sấp Triệu phi xuống đó mạnh quá, rồi bước lên thềm, thấy Triệu phi dẫy tê tê, chẳng khác chi gà bị cắt cổ, giây lát cũng mửa máu ra chết luôn. Chung hậu thấy vậy ăn năn đã không kịp.

Lúc này Tuyên Vương đang ngự tại triều. Nội giám bèn đem việc ấy tới báo. Tuyên Vương nghe rõ tâm thần bấn loạn bèn xỉu xuống ngai vàng, văn võ bá quan kêu cứu giây lâu mới tỉnh, khi vừa mới mở mắt ra, thì khóc và nói rằng:

– Triệu ái khanh ôi! Ái khanh chẳng tiếc thân ngàn vàng khiến cho cô gia thêm phần khổ não! Những ước trăm năm Tần tấn, hay đâu hai ngã Sâm Thương, vợ chồng đà thiên các nhất phương, cha mẹ lại dặm trường xa cách, duyên nợ ba ngày duyên nợ, tình chung một tấm tình chung, biết cùng ai tỏ sự đục trong, căm giận bấy gây loàn vì con Chung xú phụ!

Tuyên Vương than khóc bỗng thấy Chung nương nương quỳ trước sân chầu tung hô ba tiếng khấu đầu. Xin Thiên tử tha tội cho con hái dâu xú phụ. Tuyên Vương đương lúc phẫn nộ, chỉ mặt Chung hậu mà nói rằng:

– Xú phụ! Xú phụ! Yến Bình Công chúa có thù oán gì với ngươi, làm sao ra cớ này? Lần nầy nữa là hai, Trước đã giết Cao phi nay lại giết luôn Triệu nữ, nếu chẳng đem ngươi ra xử tử, trẫm quyết chẳng là Đế chủ Đông Tề, như Triệu Phi có tội gì, thì cũng

phải tâu qua cho trẫm rõ, có lẻ đau ngang quá, quyền sinh sát một tay mày. Quân ngự lâm đâu? Tua ra khá bắt trói con Xú phụ cho ta hài tội.

Chung hậu lạy mà tâu rằng:

– Mong ơn Thiên tử mở lượng hải hà để thần hậu tâu qua cho rõ bề trong đục. Số là tại Triệu phi đem lòng ác độc, chẳng phải thần hậu có dạ bất lương, thế nữ là Hồng Tiêu bỏ thuốc độc vào ly rượu rồi Triệu phi lấy đưa cho thần thiếp, nài nỉ bảo uống hoài, cơn ấy thần hậu bị rủi tay, làm rớt xuống giữa nền nhà, gạch đều nứt nẻ ra, còn đủ bằng cớ xin giao cho triều thần công xử, kẻo thần hậu chịu oan.

Tuyên Vương cả giận nói rằng:

– Trẫm quyết chẳng dung, ngươi đừng già miệng, lời xưa có nói: "Giết người phải thường mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền."

Quân ngự lâm vốn biết Chung hậu là tay võ nghệ cao cường, nên không ai dám cự đương, cứ đứng lấy mắt nhìn nhau hoài, mà chẳng dám đâm tới. Tuyên Vương thấy vậy, càng thêm giận dữ mắng nhiếc om sòm, rồi bước xuống ngai vàng chỉ mặt Chung hậu mà nói rằng:

– Con xú phụ mày có giỏi thì đánh ta chết luôn một thể.

Nói rồi nắm áo kéo lên Kim Loan điện, rồi truyền quân thị vệ trói lại liền. Chung hậu thấy Thiên tử bất lương thì có ý buồn, nghĩ thầm rằng:

– Thánh mẫu có nói: Lần này ta bị biếm vào lãnh cung một lượt nữa, nếu ta không chịu trói thì trái ý trời, chớ lão hôn quân này làm sao bắt ta được, ấy là tai nạn của ta phải sao chịu vậy dầu cho cường biện lẽ nào cũng không khỏi.

Nghĩ rồi quỳ xuống thưa rằng:

– Khuyên Thánh thượng bớt giận, thần hậu xin cam tâm.

Quân thị vệ vâng lệnh ân cần, bắt Chung hậu trói lại. Rồi đó Thiên tử truyền cho Tam pháp ty dẫn Chung hậu ra xử trảm.

Yến Anh hay được chạy đến tâu rằng:

– Chẳng biết Nương nương phạm với triều đình tội chi mà bệ hạ xử nặng như vậy?

Tuyên Vương bèn thuật hết chuyện cho Yến Anh nghe. Yến Anh cười và tâu rằng:

– Lệ triều đình đã định, hễ phi thiếp mưu hại chính viện thì phải tội lăng trì, như nay Quốc mẫu giết chết Triệu phi, so với luật hãy còn nhẹ, xin bệ hạ xét lại. Quốc mẫu thật trung tâm vị quốc, tại Triệu Phi gây họa cho mình, ấy là Triệu Phi dùng kế mỹ nhân, toan chiếm đoạt Tề triều xã tắc. Quốc mẫu vì bệ hạ trừ an mối giặc, lẽ thì nên bày tiệc ăn mừng, có đâu lại đi tội cực hình như vậy? Nếu bệ hạ mà giết Quốc mẫu đi, tôi e có ngày Liêm Pha tới đánh, thì Tề quốc giang sơn chẳng phải rơi vào tay Triệu chúa. Như bệ hạ chẳng nghe trung gián, ngu thần có chết cũng cam tâm.

Tuyên vương nghe tâu nửa giận nữa kinh, bèn phán rằng:

– Hoải thần còn nhiều chuyện, chẳng khỏi chết bây giờ.

Yến Anh cũng không sợ cứ theo tâu hoài, văn võ triều thần đều lấy mắt ngó nhau, chỉ có Điền Côn là Tiết Côn rơi lụy và nghĩ thầm rằng:

"Nếu lệnh trên chẳng nghe lời can gián mà giết giết Chung quốc mẫu rồi thì ta cũng chẳng đầu Tề nữa làm chi, quyết trở về sơn trại. Như ta còn ỏ lại e có ngày mang họa."

Nghĩ rồi lại ngó Thiên tử lườm lườm nhưng không dám nói. Yến Anh lại tâu rằng:

– Nương nương nếu có lỗi lầm, xin bệ hạ sét công mà chiết tội, người đã chết rồi làm sao mà sống lại, còn kẻ có công sao nỡ tru di. Muôn tâu bệ hạ xin suy đi nghĩ lại mà coi, chớ Quốc mẫu đã bao phen khó nhọc mới an được nước nhà. Như nay bệ hạ giết Quốc mẫu đi, thì Đông Lộ vương gia[21] chỉ lo cho chàng ta tạo phản, tới lúc đó Tề bang nguy nan thì không ai gánh vác giang sơn. Triệu bang cũng đã lăng loàn. Liêm Pha ắt hưng binh gia phạt, tới lúc đó bệ hạ dẫu có lòng hối quá, thì sự việc đã muộn rồi.

Tuyên Vương nghe nói tới sự Đông Lộ vương thì thất kinh, mới hỏi Yến Anh rằng:

– Vậy chớ tiên sinh nghĩ làm sao?

Yến Anh tâu:

– Xin biếm Quốc mẫu vào Lãnh cung, mới phục tình văn võ.

Tuyên vương y lời tâu, truyền nội thị mở trói cho Chung nương nương. Chung hậu bèn quỳ xuống kim giai tạ ơn Thiên tử. Tuyên Vương nói:

– Xú phụ! Mi nhờ có quân sư bảo tấu, không thì mười mạng cũng không còn. Cô gia nghĩ chút công nên biếm đó vào Lãnh cung thọ tội, nếu không có tuyên triệu thì chẳng ra khỏi được ngục hình.

Chung hậu tạ ơn Thiên tử, rồi đi thẳng tới Lãnh cung với quân Nội giám. Yến Anh lại tâu với Tuyên Vương xin cho đem những đồ vật báu ở trong Chiêu Dương cung với bọn Cung nga thể nữ đều tới Lãnh cung mà phục thị Quốc mẫu. Thiên tử cũng nhậm tấu, bá quan thảy đều ngậm ngùi, thương hại cho Quốc mẫu vô cùng!

Khi Chung hậu đã tới Lãnh cung, nhớ lại sự trước, bây giờ tính đã tám năm tròn, phong cảnh tiêu điều, cung tường rời rã, bóng mặt trời chẳng thấy, hơi lạnh thấu xương. Chung hậu bèn truyền cho thị nữ sửa sang sạch sẽ, rồi chờ tới canh khuya niệm chú hô thần, bốn vị Công tào đều tới thỉnh lệnh.

Chung hậu nói:

– Nay ta cậy chư thần đem hết những đồ: Giường chiếu, ghế, ỷ ở trong Chiêu Dương cung tới đây cho ta tạm dụng.

---

[21] Tiết Côn

Chư thần đều vâng lệnh, giây lát có đủ đồ. Còn khi Tuyên Vương quan đã biếm Chung hậu vào lãnh cung rồi, lại truyền cho quân Nội thần tới Chiêu Dương cung tẩm liệm thi hài Triệu Phi với Hồng Tiêu cho tử tế. Nội thần vâng mệnh.

Tuyên Vương bãi triều, rồi về thẳng đông cung. Nội giám vào báo cho Trương phi hay tự sự. Trương phi lật đật ra nghinh tiếp thánh giá vào cung, Tuyên Vương buồn rầu, thương tiếc Triệu phi khôn cùng. Trương phi liền kiếm lời khuyên giải, rồi bày tiệc rượu ra, tiêu thiêu nổi chập, thế nữ ca xang, tới canh khuya mới mãn tiệc.

Ngày tháng như thoi đưa, lục thục đã tới tiết Trung thu tháng tám Tuyên Vương lâm triều, văn võ tung hô xong rồi. Tuyên Vương phán rằng:

– Bửa nay là ngày giai tết, trẫm muốn bày tiệc rượu vui mừng, vua tôi chung hưởng sự thái bình cho phỉ chí.

Yến Anh vâng lệnh, truyền cho quan ngự thiện dọn một tiệc ân cần, và sắp bày có thứ lớp, vua tôi ăn uống vui vầy một bữa, thảy đều say sưa, từ ban mai cho tới quá trưa, mới bãi tiệc, các quan tạ ơn Thiên tử, rồi ai về dinh nấy.

Tuyên Vương bãi tiệc rồi, thẳng tới Đông cung, Trương phi đã sắp đặt, những thứ đồ khánh hạ trung thu, sơn trân hải vị, cùng các món hoa quả rất nhiều, bày ra giữa sân chẳng thiếu một vật gì, trong cung thì kết tụi treo bông mùi hương thơm phức.

Khi Thiên tử giá lâm, Trương phi tiếp rước xong rồi, hai bên nhạc công, vũ nữ, hát múa tưng bừng, đàn ca inh ỏi, chẳng khác như Diêu trì vương mẫu, đại yến quần tiền. Còn Chung hậu ở trong Lãnh cung, buồn bực biết chừng nào. Cũng đều thưởng nguyệt trung thu, kẻ vui người buồn chia ra hai ngã.

Đương lúc một mình buồn bã, sực nhớ lại cửa nhà, bỏ mẹ lìa cha, đã tám thu chẵn, tình thâm lai láng, lụy ứa đôi hàng, thấy trăng thêm động lòng vàng, tủi thân thương cha, nhớ mẹ, bèn bấm tay làm một quẻ biết Tuyên Vương còn đang yến ẩm nơi Đông cung, mới nghĩ thầm rằng:

– Vô đạo hôn quân, va chẳng tưởng tới tình nghĩa vợ chồng, cũng không nghĩ công lao khó nhọc, đem ta đây vào lãnh thất, mà vui sướng một mình, đêm khuya bóng nguyệt hé mành, tủi duyên vợ chồng, rất thương tình mẹ cha?

Nghĩ rồi lại khóc òa. Cung nữ thấy vậy cũng xót xa, khóc theo cả bọn. Chung hậu nói:

– Phận ta buồn sầu là phải, còn các ngươi có việc gì mà cũng buồn theo ta như vậy?

Cung nữ tâu:

– Chị em tôi thấy Quốc mẫu như vậy, vả lại đương tiết Trung thu, người người thảy đều vui vẻ, còn bọn tôi ở trong Lãnh cung này, nếu muốn dùng vật chi, cũng chẳng biết hỏi ai, nên chúng tôi mới buồn là cớ ấy.

Chung hậu nói:

– Việc này dễ lắm, thôi các người hãy đi nghỉ đi, để ai gia kiếm đồ cho mà ăn tiệc.

Cung nữ lui ra, Chung hậu đốt một là phù, niệm bảy lần thần chú, thấy Thần đinh lục giáp, với Huyền cân lực sĩ đều tụ tới nơi bái yết. Chung hậu phán rằng:

– Ta phiền cùng chư vị thánh thần mau tới bên Đông cung lấy hết những đồ yến tiệc mà đem về đây.

Chư thần vâng lệnh trong giây lát đem về đủ các đồ vật, chẳng thiếu món gì. Chung hậu kêu hết cung nữ tới mà nói:

– Đêm nay chơi trăng rằm, để giải cơn phiền muộn.

Khi rượu vừa ít chén, cung phi mỹ nữ nói nhỏ với nhau rằng:

– Không biết đồ sơn trân hải vị ở đâu, mà Quốc mẫu kiếm cho sẵn đủ như vậy cũng lạ!

Có đứa biết, thì khen Quốc mẫu pháp lực vô cùng, còn đứa không biết thì nói:

– Hay là Quốc mẫu bảo chị em ta đi nghỉ, rồi đi ăn trộm của ai đem về đây chăng?

Điều ấy, những lời nói thường, kể đâu cho hết.